

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Modzelewska

Protokolant Danuta Młodziankowska

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 21.01.2016 r, 29.03.2016 r, 05.07.2016 r, 28.02.2017 r i 09.05.2017 r

sprawy **A. M.**

urodzonej (...) w Ł.

córki W. i D. zd. S.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 24 marca 2015r w Ł. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonała kradzieży portfela wraz z zawartością karty bankomatowej, dowodu osobistego oraz prawa jazdy stanowiące własność R. W.

tj. o czyn z art. 278§1 i 5kk w zb. z art. 275§1kk w zb. z art. 276kk

II. w dn. 24/25 marca 2015r w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, przy użyciu karty bankomatowej R. W. i bezprawnie uzyskanego kodu PIN do tej karty dokonała kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego należącego do A. W., poprzez wypłatę ich z bankomatów, w łącznej kwocie 3120zł na szkodę A. W.

tj. o czyn z art. 279§1kk

I. Oskarżoną **A. M.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu w pkt. I.

II. Oskarżoną **A. M.** w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia uznaje za winną tego, że w nocy z 24/25 marca 2015r w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, przy użyciu karty bankomatowej R. W. zabrała w celu przywłaszczenia pieniądze z rachunku bankowego należącego do A. W., poprzez ich wypłatę z bankomatów w łącznej kwocie 3000 zł, działając na szkodę A. W. tj. czynu z art. 278§ 1 kk (w brzmieniu przepisów ustawy Kodeks Karny sprzed zmiany ustawy z dnia 20.02.2015 Dz. U. 2015.396 obowiązującej od 01.07.2015r) w zw. z art. 4 §1 kk i za to skazuje ją z mocy art. 278§ 1 kk (w brzmieniu przepisów ustawy Kodeks Karny sprzed zmiany ustawy z dnia 20.02.2015 Dz. U. 2015.396 obowiązującej od 01.07.2015r) w zw. z art. 4 §1 kk, zaś na mocy art. 278§ 1 kk (w brzmieniu przepisów ustawy Kodeks Karny sprzed zmiany ustawy z dnia 20.02.2015 Dz. U. 2015.396 obowiązującej od 01.07.2015r) w

zw. z art. 4§1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. Na mocy art. 69§1 i 2 kk, art.70§ 1 pkt.1kk (w brzmieniu przepisów ustawy Kodeks Karny sprzed zmiany ustawy z dnia 20.02.2015 Dz. U. 2015.396 obowiązującą od 01.07.2015r) w zw. z art.4§1kk wykonanie orzeczonej w pkt. II kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 3 (trzech) lat.

IV. Na zasadzie art. 46§1 kk (w brzmieniu przepisów ustawy Kodeks Karny przed zmianą ustawy z dnia 20.02.2015 Dz. U. 2015.396 obowiązującej od 01.07.2015r) w zw. z art.4§1kk zasądza od oskarżonej A. M. na rzecz pokrzywdzonej A. W. kwotę 645,20 zł (sześćset czterdzieści pięć złotych 20/100) tytułem częściowego naprawienia szkody.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. E. T. kwotę 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć) powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23% tj. kwotę 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy złote 88/100) tytułem podjętej i nieopłaconej obrony z urzędu.

VI. Zwalnia oskarżoną od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, którymi to kosztami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 404/15

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy 24/25 marca 2015r. w Ł. H. Ż. razem z A. M., oboje będąc pod wpływem alkoholu, szli jedną z ulic na osiedlu (...) w Ł.. W pewnym momencie spotkali pozostającego również pod wpływem alkoholu nieznanego im wcześniej mężczyznę, R. W.. Ów mężczyzna poprosił H. Ż. o poczęstowanie go papierosem, na co Ż. przystał. W trakcie prowadzonej pomiędzy nimi rozmowy H. Ż. przedstawił się i zaproponował, aby razem dalej kontynuowali spożywanie alkoholu, na co R. W. wyraził zgodę. Po rozpoczęciu picia posiadanego przez H. Ż. alkoholu jeszcze na ulicy, następnie wspólnie udali się do mieszkania zajmowanego przez A. M. i H. Ż. przy ul. (...) w Ł.. W tym mieszkaniu we trójkę spożywali alkohol, który należał do H. Ż. i A. M.. Kiedy ów alkohol się skończył, cała trójka udała się celem jego zakupu. Alkohol zakupili na stacji paliw (...), gdzie przy użyciu swojej karty bankomatowej R. W. dokonał zakupów, kupując prawdopodobnie alkohol za kwotę 57,40zł, jak też dwukrotnie dokonał wypłaty gotówki w kwocie łącznej 120zł. Po powrocie na ul. (...), w tym samym mieszkaniu cała trójka ponownie spożywała zakupiony alkohol. W trakcie tego picia R. W., będąc już mocno nietrzeźwy, przekazał A. A. M. i H. Ż. swoją kartę bankomatowa i PIN do tej karty przywołując na to, że o ile skończy się im alkohol, mogą go jeszcze zakupić za jego środki. Po pewnym czasie R. W. zasnął, a kiedy spał H. Ż. i A. M. ponownie, prawdopodobnie dwukrotnie, udawali się na stację (...) przy ul. (...) w Ł., jak też jednokrotnie do bankomatu mieszczącego się przy ul. (...) w Ł., gdzie w godzinach od 0. 43 do 0.53 i o 2.32 przy użyciu posiadanej karty bankomatowej pobrali kilkakrotnie pieniądze z rachunku bankowego należącego do A. W. w kwocie łącznej 3000 zł, w tym jadąc po godz. 2.00 po kolejną wypłatę, udali się tam samochodem TAXI, kierowanym przez S. M..

W godzinach rannych, około między godziną 8:00 a 09:00, R. W. w bliżej nie ustalonych okolicznościach opuścił mieszkanie zajmowane przez A. M. i H. Ż. nie zabierając ze sobą ani portfela, ani też znajdujących się w nim dokumentów. Jego żona, która przez całą noc próbowała się bezskutecznie połączyć z mężem, a która w godzinach nocnych stwierdziła pobieranie z konta pieniędzy za pomocą karty męża, jeszcze w godzinach porannych (około 4.25) zgłosiła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży pieniędzy z konta, którego jest właścicielką w kwocie łącznej 3120 zł.

W wyniku podjętych przez policję działań ustalono osoby, z którymi tej nocy przebywał R. W., a po przeszukaniu podejrzewanych osób tj. A. M. i H. Ż. i zajmowanego przez nich mieszkania, odzyskana została karta bankomatowa należąca do R. W., jak też pieniądze w kwocie 1709,60zł. W kieszeni spodni H. Ż. ujawniono też kartę z zapiskiem ręcznym numeru PIN do karty R. W.. Pieniądze, portfel i dokumenty przekazane zostały za pokwitowaniem A. W..

Wobec H. Ż. o tożsame przestępstwa, toczyło się postępowanie karne przed tut. Sądem w sprawie II K 950/15, zakończone prawomocnym wyrokiem, którym został on w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II z art. 279§ kk w zw. z art. 64§1 kk uznany winnym przestępstwa z art. 278§1 kk w zw. art. 64§1 kk i wymierzono mu kare 8 miesięcy pozbawienia wolności, uniewinniony został od czynu zarzucanego mu w pkt. I tj. od czynu z art. 278§1 i 5kk w zb. z art. 275§1kk w zb. z art. 276kk w zw. z art. 64§1 kk. Wyrok ten, w wyniku wniesienia apelacji, został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Łomży.

Oskarżona A. M. nie była dotychczas karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. M. (k. 20 – 21, 220odwr. – 221), zeznań świadków S. M. (k. 16 – 17, 94 – 94 odwr.), A. W. (k. 1 – 2, 94 odwr. – 96), H. Ż. (k. 21 – 21 odwr. akt II K 950/15, 130 – 131, 131odwr. – 132odwr.), W. B. (k. 131 – 131 odwr.), R. W. (k. 14 – 15, 132 – 132odwr., 175odwr. – 176, 229 – 230, z akt II K 950/15 : 173, 228odwr. - 229), Z. J. (k. 174odwr. – 175odwr.), a nadto informację z U. (...) w Ł. (k. 51), dane o karalności (k. 34), dane osobopozonawcze (k. 35 – 37), protokoły przeszukania (k. 7 - 9), protokół oględzin (k. 26 - 27), dokumentację fotograficzną (k. 30), protokół zatrzymania (k. 32), pokwitowanie (k. 29), historię rachunku (k. 13), kartyki z odręcznym zapiskiem (k. 28), pisma K. w Ł. z załącznikami (k. 103 – 111, 152 – 154, 157), dane o karalności (k. 147, 181, 213), pismo (...) K. (k. 156), pismo firmy PHU (...) (K. 163), wyroku w sprawie II K 950/15 k. 254, 291 tychże akt.

Oskarżona A. M. w trakcie postępowania w niniejszej sprawie nie była konsekwentna co do swojego sprawstwa w zakresie zarzucanych jej czynów.

Przesłuchiwana w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego (k. 20 – 21) przyznała się do popełnienia obu zarzucanych jej przestępstw twierdząc, że wspólnie z H. Ż. już od początku planowali wykorzystać stan nietrzeźwości przypadkowo spotkanego mężczyzny i go okraść. W tym celu zaprosili go do siebie, gdzie pili alkohol, po czym H. Ż. pojechał z tym mężczyzną na stację, gdzie kupili alkohol i papierosy, za co płacił ów obcy o imieniu R.. Po powrocie zabrali mu kartę bankomatową, do której ów R. podał im (...), po czym już we dwoje z H. Ż. wpłacili za jej pomocą w różnych miejscach pieniądze w kwocie 3000 zł. Poza tym A. M. złożyła wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, wnosząc o wymierzenie za czyn pierwszy - kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, za drugi – 2 lat pozbawienia wolności, kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 5 lat i obowiązek naprawienia szkody.

Z uwagi na to, że oskarżona A. M. cofnęła ów wniosek na posiedzeniu w dniu 22.09.2015r, sprawa została skierowana na rozprawę.

W trakcie pierwszej rozprawy oskarżona A. M. wyjaśniała znajdując się w stanie nietrzeźwym, dlatego też w niniejszym uzasadnieniu Sąd nie przywołał ich treści. Nie mniej jednak oskarżona przeczyła, aby dopuściła się zarzucanych jej przestępstw. Będąc ponownie przesłuchiwana (k. 220odwr. – 221) nie przyznała się do zarzucanych czynów i wyjaśniła, że to pokrzywdzony wydał im dobrowolnie kartę i PIN, a za jej pomocą ona i H. Ż. mieli wypłacić pieniądze, aby spłacić swoje długi. Przyznała, że za pieniądze pobrane przy użyciu tej karty spłaciła dług za prąd i wykupiła syna laptopa, którego wcześniej zastawiła, jak też kupiła jedzenie. Dodała też, że kartę miał H. i on nią dysponował, on też za wszystko płacił, bo jej do ręki nie dawał żadnych pieniędzy. Przyznała też że była obecna przy wypłacaniu pieniędzy. Stwierdziła, że pokrzywdzony nie mówił ile mogą wziąć z konta, natomiast dodała, że przekazał im informację, że na koncie jest blokada i nie można pobrać za dużo. Wyjaśniała, że mówili pokrzywdzonemu o swojej trudnej sytuacji materialnej, po czym on dał im kartę i PIN, który sam zapisał na przekazanej mu kartce. Po odczytaniu jej uprzednich wyjaśnień z dochodzenia stwierdziła, że nie było tak, że była to kradzież, bo kartę i PIN pokrzywdzony wydał dobrowolnie. Twierdziła, że nie był wówczas aż tak pijany, aby nie wiedział co robi.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienie oskarżonej A. M., pomimo tego, iż nie są spójne i konsekwentne, w części zasługują na uwzględnienie.

Przyznanie się oskarżonej A. M. do winy w zakresie obu zarzucanych jej czynów, pomimo tego, iż nie ma podstaw by przyjąć, iż zostało na niej wymuszone, nie może stanowić wystarczającej przesłanki do tego by stwierdzić, iż bezspornie dopuściła się ich popełnienia w takim zakresie, jak wynika to z treści zarzutów aktu oskarżenia. Pomimo tego, iż oskarżona przyznała się do obu przestępstw (czyny z art. 279§1 kk i art. 278§1 i 5 kk w zb. z art. 275§1 kk i art. 276 kk), a które to przyznanie się następnie odwołała, w ocenie Sądu zgromadzonej w niniejszej sprawie materiał

dowodowy nie pozwolił na stwierdzenie, iż doszło do ich popełnienia w sposób wywiedziony w skardze inicjującej niniejsze postępowanie.

W świetle ocenionego i zgromadzonego przez Sąd materiału dowodowego, na który głównie składają się wyjaśnienia A. M. zeznania H. Ż., jak też szczątkowa relacja R. W., bezspornym jest, iż w godzinach wieczornych doszło do przypadkowego spotkania oskarżonej i H. Ż. z R. W. w okolicznościach wskazywanych przez ta trójkę jak też, że wszystkie te osoby znajdowały się wówczas w stanie nietrzeźwym. Poza sporem pozostaje też, że cała trójka po zawarciu znajomości udała się do mieszkania oskarżonej w celu dalszego picia alkoholu. Udowodnionym jest też, że kiedy skończył się alkohol, dalszy jego zakup odbywał się za pieniądze R. W., który płacił za niego z całą pewnością na stacji paliw (...). Dowiedzionym jest nadto, iż dalsze wypłaty z bankomatów za pomocą kart R. W. odbywały się już bez jego udziału i objęły łącznie kwotę 3000zł. Powyższe fakty wynikają nie tylko z przywołanych wyżej relacji oskarżonej, ale też zeznań i wyjaśnień H. Ż. (k. 21 – 21 odwr. akt II K 950/15, 130 – 131, 131odwr. – 132odwr), ale też i szczątkowych zeznań pokrzywdzonego R. W. (k. 14 – 15, 132 – 132odwr., 175odwr. - 176), Z. J. (k. 174odwr. – 175odwr.), jak również S. M. (k. 16 – 17, 94 – 94 odwr.), a nadto historii wypłaty z rachunku bankowego A. W. (k. 13).

W tym miejscu wskazać należy, iż o ile oskarżona, jak też i świadek H. Ż. przyznają fakt, iż za pomocą uzyskanej od R. W. karty i PIN- u pobrali z konta pieniądze w kwocie 3.000 zł, nie mniej jednak zaprzeczają, aby weszli w ich posiadanie (karty i PIN) za pomocą kradzieży, wymuszenia lub podstępu. Nadto zgodnie twierdzą, iż R. W. pozwolił im na pobranie bliżej nieustalonej sumy pieniędzy z przeznaczeniem na spłatę ich zadłużenia (patrz wyjaśnienia A. M. k. 220 odwr. – 221, zeznania H. Ż. k. 130 – 131, 131odwr. – 132odwr.). W swoich depozycjach oskarżona A. M. przyznała, że wypłata pieniędzy z konta została dokonana, podczas gdy pokrzywdzony zasnął w ich mieszkaniu. Oskarżona twierdziła, że kartkę do zapisania kodu PIN podał jej syn D. T., który choruje na nowotwór złośliwy. Przyznała, że uzyskane środki przeznaczyci na wykupienie laptopa syna oskarżonej z lombardu, zakup jedzenia i zapłatę za prąd. Wyjaśniła, że pokrzywdzony dowiedział się podczas rozmowy, że A. M. i H. Ż. są w trudnej sytuacji i wtedy dał im kartę. Nie mniej jednak dopytywana stwierdziła, że pokrzywdzony nie mówił jaką kwotę mogą wziąć z konta wskazując jedynie, iż na koncie jest blokada, więc nie można wziąć za dużo. Przyznała, że wypłat dokonał H. Ż. i że nie dawał jej żadnych pieniędzy, nie mniej jednak przy tych czynnościach była obecna cały czas (k. k. 220 odwr. – 221). Świadek H. Ż. natomiast zeznał, że to pokrzywdzony upierał się, aby syn oskarżonej podał mu kartkę. Ponadto R. W. miał powiedzieć po przekazaniu im karty i numeru PIN „róbcie co chcecie”.

Opozycją do tych dowodów, jak wynika z postawionych oskarżonej A. M. zarzutów, miała być relacja R. W., jednakże jego zeznania, bardzo niespójne na poszczególnych etapach postępowania, nie mogły stanowić wystarczającej podstawy do stwierdzenia, iż wejście w posiadanie przez A. M. i H. Ż. jego karty i numeru PIN - u odbyło się za pomocą przestępstwa.

Pokrzywdzony początkowo, na etapie dochodzenia (k. 14 – 15) zdecydowanie wykluczył, aby wydał dobrowolnie swoją kartę wraz z numerem PIN i pozwolił jej użyć w celu wypłaty pieniędzy z konta żony, gdyż nigdy tak nie czynił, mimo iż tych okoliczności nie pamiętał. Następnie przesłuchiwany w trakcie postępowania przed Sądem (k. 132 – 132odwr., 175odwr. – 176), nie był tego już tak bardzo pewien, gdyż jak twierdził kilkakrotnie, nie pamiętał w znacznej części przebiegu pobytu w tym mieszkaniu, a swoje twierdzenia opierał tylko o przypuszczenia. Na tej samej też podstawie, w trakcie przeprowadzanych przed niniejszym składem konfrontacji ze świadkami H. Ż. i Z. J. przeczył, aby to on sam zapisał na kartce numer PIN-u do karty lub wydał ją. Konsekwentnie jednakże w trakcie każdego z przesłuchań przyznawał, że z racji znacznej nietrzeźwości nie pamięta w znacznej części przebiegu tego wieczoru od momentu, kiedy pili alkohol w mieszkaniu oskarżonej i H. Ż., prawdopodobnie po dokonaniu zakupów na stacji (...) (zeznania jw.). Nie mniej jednak, przesłuchiwany przed innym składem w sprawie p – ko H. Ż. (k. 173, 228 odwr. - 229 akt II K 950/15) R. W. zeznał, że nie wie jak stracił kartę a tylko podejrzewa, że mogło to wydarzyć się jak byli na stacji (...), gdzie mógł być podpatrzony jego PIN lub mogło do tego dojść w mieszkaniu. Podkreślał, że na pewno nie oddałby dobrowolnie karty i PIN-u, aby wypłacali pieniądze w takich ilościach czy też w ogóle. Mimo tego, słuchany uzupełniająco i po okazaniu kartki z zapisem numeru PIN do jego karty twierdził, że nie pamięta aby zapisywał ten numer, a pomimo tego iż początkowo zaprzeczył, że zapis został uczyniony przez niego, w finale swojego przesłuchania nie był już tego pewien. Przyznał natomiast, że począwszy od wspólnego pobytu na stacji, niczego już nie pamięta.

Podobnie zeznawał też przesłuchiwany dodatkowo w niniejszej sprawie (K. 230) twierdził, że tego wieczoru wypił wyjątkowo dużo alkoholu, ale pomimo tego, iż uważa, że nie przekazywał karty i PIN-u dobrowolnie, nie jest w stanie tego wykluczyć.

Wskazać w tym miejscu należy, iż wskazywaną przez oskarżoną A. M. i H. Ż. okoliczność, iż R. W. sam wydał im kartę i zapisał na kartce numer PIN do niej, potwierdził też dodatkowo słuchany przez niniejszym składem świadek tj. ich znajomy Z. J. (k. 174odwr. – 175odwr.). J. w trakcie przesłuchania, a następnie konfrontacja z R. W. potwierdził, iż był obecny przez chwilę w tym mieszkaniu tj. A. M. i H. Ż. w trakcie bytności R. W., i widział moment, kiedy w trakcie libacji, która się tam wówczas odbywała ów mężczyzna wydał swoją kartę i pisał dobrowolnie na przekazanej mu przez A. M. kartce numer PIN. Świadek ten jednakże nie potwierdził powołując się na niepamięć, aby w jego obecności ów mężczyzna miał zezwolić na wypłatę pieniędzy i z jakim ich przeznaczeniem.

Pozostały materiał dowodowy stanowiły dowody z dokumentów. Ich autentyczności nie kwestionowała w szczególności żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Reasumując powyższe stwierdzić należy, iż żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie pozwala na przyjęcie, iż wejście w posiadanie przez oskarżoną A. M. i H. Ż. karty bankomatowej pokrzywdzonego i PIN- u do niej odbyło się poprzez jej zabór lub wyludzenie. W ocenie Sądu pomimo tego, iż pokrzywdzony nie negując nieracjonalnej i w pełni lekkomyślnej decyzji wspólnego spożywania alkoholu z przygodnie i to nocą poznanymi obcymi dla siebie ludźmi, próbuje uniknąć negatywnych jej konsekwencji w postaci utraty znacznych zasobów finansowych, to jego twierdzenia iż nie wyrażał zgody na pobieranie z konta żony za pomocą jego karty tak znacznych środków finansowych nie mogą być skutecznie wykluczone jedynie w oparciu o odmienne twierdzenia oskarżonej i H. Ż.. Nie można jednakże uznać za wiarygodne jego twierdzenia, iż wydanie karty i numeru PIN odbyło się bez jego wiedzy i zgody (z czego częściowo wycofał się zeznając w sprawie II K 950.15 k. 219), gdyż bezspornie tych okoliczności nie pamięta, a wersje oskarżonej i H. Ż. potwierdził przesłuchany przed niniejszym składem świadek Z. J.. Dlatego też w ocenie Sądu wydanie karty i PIN- u odbyło się dobrowolnie, a pozostawienie portfela w całości jego pozostałą zawartością nastąpiło bez udziału osób postronnych, co w sposób oczywisty wyklucza przyjęcie, iż oskarżona A. M., działając wspólnie z inną osobą dopuściła się czynu zarzucanego jej w pkt. I.

Nie mniej jednak pomimo przyjęcia, iż wydanie karty bankomatowej pokrzywdzonego a następnie numeru PIN- u do niej odbyło się dobrowolnie, w trakcie trwającej libacji alkoholowej, nie ma podstaw do przyjęcia, iż pokrzywdzony wyrażał tym samym zgodę na swobodne dysponowanie przez oskarżoną i H. Ż. zgromadzonymi na tym koncie środkami. R. W. bowiem uczestnicząc z nimi w libacji, w sposób oczywisty, o czym świadczyły wcześniejsze zakupy na stacji (...), wziął „na siebie” koszty związane z zakupem alkoholu lub tzw. „zakąski”. Tym samym w sposób nie sposób jest zanegować jego twierdzenia, że nie wyrażał on zgody na pobranie z tego konta pieniędzy aż w tak znacznej kwocie tj. 3.000zł w celu likwidacji wszelkich zadłużeń jego gospodarzy. Niemniej jednak nie można wykluczyć, że przekazanie karty i PIN - u miało służyć jedynie prowadzeniu dalszej libacji tj. zrobieniu kolejnych zakupów alkoholowych.

Z uwagi na zmianę przepisów ustawy Kodeks karny, sąd musiał dokonać oceny w zakresie określonym w art. 4§1 kk. Zasadą jest stosowanie przepisów nowych, obowiązujących w chwili orzekania, należy jednakże zastosować przepisy obowiązujące poprzednio (w chwili popełnienia czynu lub pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem orzekania), o ile są one względniejsze dla sprawcy. Z tych względów Sąd uznał, że przepisy obowiązujące w dacie czynu, tj. przed dniem 1.07.2015 r. są względniejsze, gdyż korzystniejszymi były przepisy dot. obowiązku naprawienia szkody z uwagi na to, że przepisy nowe odsyłają w całości do unormowań w kodeksu cywilnego, co wiąże się z prawem naliczania odsetek od dnia popełnienia przestępstwa, rozszerzenia wartości szkody o roszczenia uboczne (np. odsetki) itp.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że w ramach czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. II zachodzą podstawy do zmiany jego opisu i przyjęcie, iż dopuściła się ona wspólnie z inną ustaloną osobą jedynie kradzieży pieniędzy w kwocie 3000 zł, a którą to kwotę, wspólnie z H. Ż. pobrała pod nieobecność R. W. z konta należącego do jego żony. Sąd nie uznał, że wcześniej pobrana osobiście przez pokrzywdzonego w trakcie pobytu na stacji (...) kwota 120 zł (o

czym była mowa wyżej, a co wynika z zestawienia transakcji k. 13), weszła w skład skradzionych pieniędzy, gdyż mogła zostać wydatkowana w inny, bliżej nie ustalony sposób w niewyjaśnionych dotąd okolicznościach lub też przekazana dobrowolnie czy to H. Ż., czy to oskarżonej. Nie ma natomiast żadnych podstaw do przyjęcia, że zabór kwoty 3.000 zł odbył się poprzez kradzież z włamaniem, gdyż oskarżona i H. Ż. posiadali do tego konta dostęp w postaci karty i kodu PIN. Uwzględniając zatem zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż oskarżona A. M. w ramach przyjętego w pkt. II wyroku sposobu działania swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 278§ 1 kk.

Przedmiotem ochrony powołanego przepisu z art. 278 §1 kk jest bowiem mienie, a od strony przedmiotowej czyn ten polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej. Zaborem będzie każde wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby uprawnionej i objęcie jej własnym władaniem, czynione bez wiedzy i zgody osoby uprawnionej. Kradzież jest przestępstwem umyślnym, którego dopuścić się można jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, a jego sprawca powinien działać w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, co oznacza, że chce z zabraną rzeczą postąpić jak z własną. W realiach niniejszej sprawy w sposób jednoznaczny zostało udowodnione, iż R. W. dobrowolnie udostępnił oskarżonej i H. Ż. swoją kartę i numer PIN, jednakże nie z zamiarem pobierania znacznej sumy pieniędzy z przeznaczeniem na spłatę ich dość znacznych długów.

Kierując regulami wynikającymi z treści art. 53 kk i orzekając o karze Sąd wziął pod uwagę sposób działania oskarżonej, tj. że czynnikiem inicjującym i bezpośrednio sprawczym przypisanego jej działania była inna osoba tj. H. Ż., jej dotychczasową niekaralność, uwzględniając też cele zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć wobec niej, jak też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej zwracając uwagę, aby dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy. Kierując się powyższym Sąd wymierzył jej karę zdecydowanie niższą niż drugiemu sprawcy tj. H. Ż. tj karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Odmienne niż w stosunku do H. Ż., niniejszy skład uznał, że wobec A. M. zachodzą podstawy, aby warunkowo zawiesić jej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd przyjął, że dotychczasowy sposób jej życia na tym etapie daje podstawy do uznania, iż pomimo nie wykonania tej kary oskarżona nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem, a obecna, bardzo trudna jej sytuacja życiowa (jej dziecko jest śmiertelnie chore), tym bardziej uzasadnia sięgnięcie po powyższe rozwiązanie.

Z uwagi na wnioski pokrzywdzonej A. W., Sąd zobowiązał oskarżoną A. M. do naprawienia wyrządzonej szkody w części tj. zwrotu na jej rzecz połowy środków pieniężnych pobranych z jej konta, a pomniejszonych o sumę odzyskaną (tj. 1709,60zł), co dało kwotę 645,20zł w oparciu o treść art.46§1 kk w zw. z art.4§1kk w brzmieniu na dzień popełnienia przestępstwa. Sąd orzekając w ten sposób miał na względzie, iż oskarżona działała z inną osobą, wobec której takowego obowiązku nie orzeczono (patrz wyrok II K 950.15), tym samym nie było podstaw, aby obciążać ją obowiązkiem zwrotu całości nie kwoty odzyskanych dotąd pieniędzy.

Z uwagi na fakt, że oskarżona korzystała na etapie postępowania sądowego z pomocy obrońcy z urzędu, a które to koszty nie zostały przez nią uiszczone, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. E. T. (substytut generalnego adw. M. D.), kwotę 765 zł, powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23, jak w pkt. V wyroku. Z uwagi na fakt, że wszczęcie postępowania nastąpiło przed 01.01.2016r, a następnie ustanowienie obrońcy nastąpiło w dniu 19.11.2015r, więc przed dniem wejścia w życie rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U.2015.1801), działając w oparciu o treść §22 tegoż rozporządzenia, nie miały w niniejszej sprawie zastosowania przepisy tegoż rozporządzenia Min. Spraw. z dnia 22.10.2015r, a podstawą do orzekania w tym zakresie były przepisy §2 ust. 1 i 2, §14 ust. 2 pkt. 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach i opłacie w stosunku do oskarżonej Sąd orzekł w oparciu o treść art. 624k§1 kpk i art.17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwalniając ją od obowiązku ich uiszczenia, obciążając nimi Skarb Państwa uznając, że jej sytuacja materialna oraz rodzinna, a nadto brak majątku podlegającego egzekucji, nie pozwoli obecnie, jak i w najbliższej przyszłości na ich uiszczenie.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak na wstępie.